

De New York Times bestsellerauteur van
ROOD, WIT & KONINGSBLAUW

CASEY McQUISTON

Om haar te
krijgen, moet je
haar eerst nog
wel vinden...

*I Kissed
Shara
ROMAN
Wheeler*

Casey McQuiston

I kissed Shara
Wheeler

Vertaling Jacodine van de Velde

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

UREN SINDS SHARA WHEELER VERTROK: 12 DAGEN TOT DIPLOMA-UITREIKING: 42

Chloe Green gaat haar vuist door een raam rammen.

Normaal gesproken als ze zo'n gedachte heeft, betekent dat dat ze mentaal op het punt staat dat te doen. Maar op dit moment, volledig op scherp bij de achterdeur van het huis van de Wheelers, heeft ze de neiging het letterlijk te doen.

Haar telefoon laat zien dat het 11.27 uur is. Drieëndertig minuten tot de late dienst in de Willowgrove Christian Church is afgelopen, waar de familie Wheeler hun ochtend doorbrengt en doet alsof ze aardige, doorsneemensen zijn en hun doodnormale dochter twaalf uur geleden geen verdwijntruc op de prom uithaalde.

Het kan niet anders dan dat het toneelstuk is. Shara Wheeler mankeert niets. Shara Wheeler wordt niet vermist. Shara Wheeler doet wat ze altijd doet: de onschuld uithangen met die grote ogen van haar, waardoor iedereen denkt dat ze heel diepzinnig en complex en betoverend is, terwijl ze in werkelijkheid de meest saaie trien van dit ondraaglijk saaie stadje is.

Chloe gaat het bewijzen. Want zij is de enige die slim genoeg is om het te zien.

Ze wilde echt van de prom genieten na een heel jaar hard gewerkt te hebben voor een vroegtijdige toelating tot de universiteit en haar plek boven aan de klas van het eindexamenjaar van 2022 te hebben nagejaagd. Het kostte haar weken om de perfecte

jurk (zwart chifon en kant, als een sexy vampiermoordenaar) te vinden en het had een perfecte prom moeten worden. Niet dé perfecte prom – geen dates, geen corsages – maar háár perfecte prom. Gewoon met haar vrienden in mooie outfits, met z'n allen in Benjy's auto gepropt, in een zaal met een kroonluchter meublèrend met Lil Yachty en om één uur 's nachts neerploffend in een zitje in een Waffle House.

Maar een halfuur voordat de prom court werd aangekondigd, zag ze haar: Shara, die met rozige lippen en in een waterval van zachtroze tule langs de tafel met drankjes liep, op weg naar de uitgang. Chloe had de hele avond naar haar gekeken, wachtend op een kans om haar alleen te treffen.

Maar toen ze bij de deur kwam was Shara verdwenen. En toen Brooklyn Bennett, de voorzitter van de leerlingenraad, het podium beklom om Shara als prom queen te kronen, was ze nog steeds nergens te vinden. Niemand zag haar vertrekken en niemand heeft haar sindsdien gezien, en haar witte Jeep staat ook niet op de oprit van de Wheelers.

Dus hier staat Chloe dan, de ochtend erna, make-up uitgesmeerd rond haar ogen en haar haren stug van de haarlak, klaar om in te breken in Shara's huis.

Ze vindt de reservesleutel in een opvallend gladde steen met een tekst van Jozua 24 vers 15 erin gegraveerd: *Ik en mijn huis zullen de Heer dienen.*

De hele rit naar de countryclub stelde ze zich de uitdrukking op Shara's gezicht voor zodra ze Chloe bij de deur zou zien. De grote, geschrokken groene ogen, het theatraal naar adem happen, het besef dat haar kleine stunt voor aandacht niet zou uitpakken zoals ze had gepland, omdat Chloe een sexy genie is die niet voor de gek kan worden gehouden. Die pure voldoening zou Chloe een boost geven voor haar examens, en waarschijnlijk ook tijdens de eerste twee jaar van haar studie. Maar wanneer ze haar hoofd

door de open deur naar binnen steekt en de enorme keuken van de familie Wheeler scant, is Shara nergens te bekennen.

Dus doet ze wat iedereen in haar positie zou doen: ze sluit de deur achter zich en doorzoekt de begane grond.

Geen Shara.

Oké. Prima. Ze moet hier ergens zijn. Waarschijnlijk boven, in haar kamer.

Op de overloop van de eerste verdieping ziet Chloe een half geopende deur die van Shara's badkamer moet zijn. Beige met roze behang, huidproducten van rozenwater op het porseleinen blad van de wastafel en een flesje van haar vaste nagellak (Essie, Ballet Slippers). Ze begeeft zich naar de deuropening. Dit is niet haar doel, maar naast de wastafel ligt een zijden scrunchie met bloemetjes. Ondanks de vele lessen die ze heeft doorgebracht met staren naar Shara's achterhoofd, heeft ze dat ding nog nooit eerder gezien. Shara draagt haar glanzend blonde haren altijd los. Dat is zo'n beetje haar handelsmerk. Waarschijnlijk bindt ze het 's avonds op om haar gezicht te wassen.

Irrelevant.

Chloe blijft bij de volgende deur staan. Hij staat op een kier en is gemarkeerd met een handgeschilderde roze S.

Het zou een leugen zijn - zo gigantisch als het footballbudget van de Willowgrove Christian Academy - als Chloe beweerde dat ze zich nog nooit een voorstelling had gemaakt van de perfecte broedmachine waar Shara Wheeler na afloop van de schooldag naar binnen krom. Een tank vol smurrie die haar frisse teint beschermt? Een professionele haarstylist op afroep? Waar gaat Shara heen als ze geen idyllische Starbucksdates met haar vriendje, de quarterback, heeft, of geen verdacht op elkaar lijkende literaturessays produceert? Wie is ze als ze eens niet in de gaten wordt gehouden?

Er is maar één manier om daarachter te komen.

Ze schopt de deur open en...

De kamer is leeg.

Shara's kamer is – uiteraard – een mooie, normale kamer. Verdacht eenvoudig, zelfs. Bed, ladekast, nachtkastje, kaptafel, boekenkast-bureaucombinatie, matwitte lamp met een zilveren ketting. Er ligt een verdroogde homecomingcorsage op de vensterbank en in een schelpenschaal op de ladekast een tubetje Burt's Bees lippenbalsem, naast een lilakleurige deodorant en een stapel schoolboeken. De muren hebben een eenvoudige lichtblauwe kleur, met ingelijste foto's van haar familie, haar vriend en haar kudde identieke vriendinnen met knokige ellebogen, golvende haren en perfecte Glossier-gezichten.

Waar is de Glossier Gang nu? Hun kater aan het verzorgen, vermoedt Chloe. In ieder geval is geen van hen hier, op zoek naar aanwijzingen. Dat is het probleem met populaire kinderen: ze hebben niet het type band dat ontstaat door anders, queer en in de ogen van een klein tot middelgroot stadje in Alabama uit het verkeerde hout gesneden te zijn. Als Chloe probeerde om op deze manier te verdwijnen, zou er een leger van Shakespeare-homofielen door False Beach trekken om iedere deur open te trappen.

Waarom is Shara niet hier?

Chloe balt haar vuisten, stapt de kamer in en begint bij het bureau.

Als hier geen Shara is om te ondervragen, zijn er wellicht antwoorden in haar kamer te vinden. Ze doorzoekt de inhoud van het bureau en de boekenplanken, op zoek naar Shara's *Gone Girl*-agenda waarin de dagen van de week volgeschreven zijn met zaken als 'inkopen doen' en 'Chloe voor mijn moord op laten draaien'. Het enige wat Chloe vindt zijn brochures van opleidingen en een doosje met roze kaarten waarop Shara's initialen

gedrukt staan. Waarschijnlijk bedankkaartjes, gereed voor de te verwachten stroom eindexamengiften van rijke familieleden. De prullenbak bevat geen weggegooide dagboekpagina's die haar een aanwijzing hadden kunnen geven, alleen een kartonnen verpakking van lipgloss.

Juwelenkistje: niets opvallends. Kledingkast: kleding, een zorgvuldig georganiseerd schoenenrek, jurken voor prom en homecoming, netjes opgeborgen in kledingzakken. (Wie gebruikt er klédingzakken?) La met ondergoed: halfleeg, er ontbreken genoeg zijdezachte gevalletjes voor een week of twee. Bed: op de ivoorkeurige quilt een netjes opgevouwen Harvard T-shirt. God verhoedde dat iemand zou vergeten dat Shara is aangenomen bij haar eerste keus en daarnaast een plek aangeboden heeft gekregen op zo'n beetje iedere andere universiteit in het land.

Ze slaakt een gefrustreerde zucht. Er is hier niet meer te vinden dan perfect normale spullen die het perfect normale leven van een perfect normaal meisje suggereren.

Ze bukt bij de kaptafel en trekt de la open. Lipgloss in vrijwel identieke zachtroze kleuren staan netjes op een rij, de meeste half gebruikt, de labels enigszins versleten. Aan het eind van het rijtje staat een gloednieuwe. Hij blinkt zo mooi en is nog zo vol dat het hooguit één keer gebruikt is, als die al eens gebruikt is. Ze herkent het merk van de verpakking in de prullenbak.

Wanneer ze de dop eraf draait, wordt ze net zo door de geur overvallen als de eerste keer dat ze het rook: vanille en munt.

Het raam gaat open.

Chloe vloekt, laat zich op de vloerbedekking vallen en kruipt onder het bureau.

Een paar zwarte Vans verschijnen op de vensterbank, gevolgd door het slanke postuur van een jongen die gekleed is in een jeans met scheuren en een flanellen overhemd. Hij blijft staan - ze kan zijn gezicht niet zien, maar zijn lichaam draait alsof hij checkt of

de kust veilig is – en springt dan de kamer in.

Donkere krullen met karamelkleurige highlights, lichtbruine huid, ietwat grote en rechte neus en een kaaklijn die zowel hoekig is als zo verfijnd als een vissengraat.

Rory Heron. Willowgroves antwoord op iedere stoere bad boy uit elk tienerdrama uit de jaren negentig. De meest gewilde vrijgezel van de Blowers-Skaters-en-Nietsnutten op de sociale ladder. Ze zat bij geen enkel vak bij hem in de klas, maar had gehoord dat hij er toch niet vaak was.

Ze ziet hoe zijn blik hetzelfde pad volgt als die van haar daarnet: de ladekast, het bed, de foto's aan de muur. Wanneer hij ziet dat hij de corsage van de vensterbank op de vloer heeft geschopt, raapt hij hem met tedere vingers op en bestudeert de gedroogde bloemetjes voordat hij hem terug op zijn plek legt. Chloe knijpt haar ogen samen. Wat doet Rory Heron hier, in Shara's slaapkamer, haar corsage strelend?

Dan draait hij zich naar het bureau en slaakt een kreet. Chloe springt overeind en slaat haar hand voor zijn mond.

'Houd je m'nd,' sist ze. Van dichtbij ziet ze dat zijn ogen hazelnootkleurig bruin en groot van de schrik zijn. 'De burenen kunnen je horen.'

'Ik ben de burenen,' zegt hij wanneer ze hem loslaat.

Chloe gaapt hem aan in een poging Rory's persoonlijkheid te verenigen met de extreme bekaktheid van de False Beach Country Club. 'Woon jij hier?'

Rory kijkt haar strak aan. 'Wat, zie ik er niet uit alsof ik het me kan veroorloven in deze wijk te wonen?'

'Het lijkt alsof je hier nog liever doodgaat dan dat je er zou moeten wonen,' zegt Chloe.

'Geloof me, ik had geen keuze,' reageert Rory, nog steeds met een norske blik, maar nu anders. 'Jij bent... Chloe, toch? Chloe Green? Waarom zit je onder Shara's bureau?'

‘Waarom klim jij door Shara’s raam?’

‘Jij eerst.’

‘Ik... Ik, eh...’ stamelt Chloe. Rory’s komst heeft iets van het vuur in haar gedoofd en nu weet ze niet goed hoe ze zichzelf moet verklaren. Haar gezicht wordt warm en ze dwingt de hitte te stoppen met omhoogkruipen. ‘Ik hoorde dat ze gisteravond is weggelopen.’

‘Dat hoorde ik ook,’ zegt Rory. Hij praat met eenzelfde ingestudeerde onverschilligheid als ook zijn houding kenmerkt, schouders ingezakt en neutraal. ‘Heb je... Weet je waar ze is?’

‘Nee. Ik... Ik wilde gewoon kijken of ze echt weg was.’

‘Dus brak je in haar huis in,’ zegt Rory op vlakke toon.

‘Ik heb een sleutel gebruikt!’

‘Nou, dat is nog steeds inbreken.’

‘Alleen als ik een misdaad pleeg.’

‘Oké, huisvredebreuk dan.’

‘En hoe noem je door haar raam naar binnen klimmen dan?’

Rory valt stil en kijkt naar zijn Vans. ‘Dat is anders. Ze zei tegen me dat ze haar raam niet op slot zou doen.’

‘Geen uitnodiging, gast.’

‘Jezus, ik zei toch al dat ik haar buurjongen ben. Buren zorgen zo vaak voor iemands spullen als ze weg zijn. Dat is normaal.’

‘En dat is wat jij nu aan het doen bent?’

‘Ik wilde er zeker van zijn dat ze oké is.’

Chloe staart hem aan. ‘Ik heb haar letterlijk nog nooit van mijn leven een woord met jou zien wisselen.’

‘Je kent haar niet eens, of wel soms?’ kaatst Rory terug. ‘Wat doe jij hier eigenlijk? Waarom kan het jou iets schelen of ze weg is?’

Waarom het haar iets kan schelen? Omdat zij en Shara iedere dag van hun schoolcarrière hebben gewijd aan hetzelfde doel: als beste van hun jaar eindigen. Het enige wat Chloe ooit van haar leven net zo graag wilde als die titel, is de voldoening dat Shara

Wheeler hem niet kreeg. Want Shara Wheeler heeft al het andere.

Omdat als Shara echt verdwenen is, dat telt als opgeven en Chloe Green wint niet doordat iemand verstek laat gaan.

Omdat Shara Wheeler haar twee dagen geleden vlak voor het vierde lesuur alleen in de lift van gebouw B aantrof, haar aan haar elleboog naar zich toe trok en haar kustte tot ze een volledig semester Frans was vergeten. En Chloe weet nog steeds niet waarom.

‘Waarom kan het jóú iets schelen?’ snauwt ze terug.

‘Omdat ik... ik haar begrijp, oké? Die domme vrienden van haar niet, maar ik wel.’

‘O, je begrijpt haar.’ Chloe rolt met haar ogen. ‘Cool. Geweldig. En dat kwalificeert jou tot de leider van de zoektocht.’

‘Nee...’

‘Wat dan wel?’

Weer valt er een stilte. Rory verplaatst zijn gewicht van zijn ene op zijn andere voet. Dan slaat hij zijn ogen neer, kijkt naar het bureau, trekt zijn donkere wenkbrauwen op en zegt: ‘Dat.’

Wanneer Chloe zijn blik volgt, ziet ze een envelop onopvallend uit een brievenhouder steken. In Shara’s handschrift staat Rory’s naam erop geschreven.

Rory’s armen zijn langer, maar Chloe beweegt sneller. Ze grist de envelop uit de houder en opent hem met haar vinger, waarna ze er zo’n roze kaart met Shara’s initialen uit pakt. Hardop leest ze Shara’s onberispelijk handgeschreven woorden voor:

Rory,

Bedankt voor de kus. Als je dacht dat ik je nooit opmerkte heb je het mis.

XOXO

Shara

P.S. perzik100304

P.P.S. Zeg tegen Smith dat hij de concepten moet bekijken. Chloe moet de rest krijgen.

‘Heb je haar gekust?’ roept Chloe uit.

Rory ziet eruit alsof hij zich schrap zet om een stomp te ontwijken, wat misschien nodig gaat zijn als Shara’s vriendje dit ontdekt. ‘Zij kuste mij!’ schreeuwt hij boos terug.

Chloe klemt haar kaken op elkaar. ‘Wanneer?’

‘Gisteravond. Voor de prom.’

‘Waar?’

‘Op... de mond?’

‘Waar geografisch gezien, Heron.’

‘O. Op mijn dak.’

Shara heeft Rory gekust. En nu staat Rory hier in haar kamer, haar te verdedigen tegenover Chloe, omdat hij... O god.

Zij is *the girl next door* en hij is verliefd op haar. Dat is wat dit is. Hoe ontzettend, irritant afgezaagd.

‘Nou, wees er maar niet al te trots op,’ zegt Chloe. ‘Ze heeft mij ook gekust.’

Rory gaapt haar aan. ‘Je neemt me in de maling.’

‘Helemaal niet,’ reageert Chloe. ‘Op school, vrijdag.’

Hij knijpt zijn ogen dicht, maakt aanstalten zijn hand door zijn krullen te halen, maar stopt om te voorkomen dat hij zijn haren door de war brengt.

‘Oké, dus dit,’ hij gebaart tussen hen heen en weer en vervolgens naar de kamer om hen heen, ‘is nu wel iets logischer.’

Een vreselijk ongemakkelijke stilte valt over hen heen als een wolk sportzweet in het gymlokaal tijdens de peptalkbijeenkomst op vrijdag. Chloe doet haar mond open en...

Beneden gaat de voordeur open.

‘Shit,’ zegt Chloe. Ze kijkt op de klok op het nachtkastje. 12.13

uur. Door Rory is ze de tijd uit het oog verloren.

‘Je zult de ladder moeten nemen,’ zegt Rory, die al in beweging komt.

‘Shara fucking Wheeler,’ mompelt Chloe terwijl ze zich zo snel het raam uit wurmt dat ze bijna de eerste trede mist.

Op de grond hijst Rory de ladder op zijn smalle schouder en onhandig probeert hij die terug naar het hek te slepen. Fysiek gezien is hij niet meer dan een knap gezicht op een bezemsteel. Ze snapt dat heel veel meiden uit het tweede en derde jaar geobsedeerd zijn door zijn vibe van sexy-knorrige-gast-met-de-gitaar-op-de-parkeerplaats-van-de-school, maar het is zielig om hem iets te zien optillen.

‘Kom,’ zegt ze terwijl ze naar de andere kant van de ladder reikt. Hij gromt ontevreden, maar protesteert niet.

Ze klimmen zijn achtertuin in, die net zo onberispelijk en overdadig is als de rest van de countryclub. In Californië was Chloe nog nooit op een countryclub met woonhuizen erbij geweest, op een uitgestrekt terrein waarbij de toegangspoort wordt bemand door iemand die lijkt op een golfbaanuitsmijter. Eerder die dag moest ze zich voordoen als iemands kindermeisje om het terrein op te komen.

‘Oké, fuck dit,’ zegt Chloe, die het restje van haar eyeliner afveegt. De rug van haar hand is zwart als ze klaar is. ‘Wat bedoelt ze met dat perzikgebeuren? Op dat briefje?’

‘Ik heb geen idee,’ zegt Rory.

‘Dan vertellen we morgen op school alles aan Smith en kijken we of hij het weet.’

Rory trekt een moeilijk gezicht. Hij ziet er belachelijk uit, zo in een ommuurde gemeenschap terwijl hij zich voordoet als een tegendraadse, muzikale softie.

‘Wé?’ zegt hij. ‘Jij wilt Smith Parker vertellen dat je zijn vriendin hebt gekust?’

‘Wil je niet weten wat ze uitspookt? Waar ze is?’

‘Waarom wachten we niet gewoon tot ze terugkomt en vragen we het haar?’

‘Hoe komt het dat jij er zo zeker van bent dat ze over niet al te lange tijd terugkomt?’ vraagt Chloe. ‘Wat als ze een soort... een soort geheim tweede leven in een andere stad heeft, of een *sugar daddy* bij wie ze is ondergedoken of zo? Wat als ze niet terugkomt voordat we allemaal vertrokken zijn om te gaan studeren? Wat als ze iedereen voor eeuwig als een geest achtervolgt? Wat als jij je de rest van je leven moet afvragen waarom Shara Wheeler jou in godsnaam kuste?’

Rory, wiens ogen zich meer en meer vernauwen hoe langer ze praat, trekt een mondhoek op en zegt: ‘Ze heeft echt met je kop lopen kloten, of niet?’

‘Doei,’ zegt Chloe voordat ze zich met een ruk omdraait. ‘Ik doe het zelf wel.’

‘Wacht,’ roept Rory haar na.

Ze blijft staan.

‘Wanneer morgen?’

‘Meteen,’ antwoordt Chloe. ‘Het eerste uur is er natuurkunde voor footballspelers.’

‘Geweldig.’ Hij opent de poort voor haar. ‘Ik zal zorgen dat ik mijn testament geschreven heb.’

‘Waarom heb je nooit auditie gedaan voor de musical? Je bent zo theatraal.’

‘Niet mijn ding.’

Daar staan ze. Chloe met haar sleutels rinkelend in haar hand, Rory die eruitziet alsof hij op het punt staat depressieve poëzie over Shara te schrijven. Of wat zijn probleem ook mag zijn. Het voelt alsof ze zojuist is ingedeeld bij het meest vreselijke groepsproject dat er bestaat, en ze kan zich niet voorstellen dat de toevoeging van Smith Parker het er beter op zal maken.

‘Eh.’ Chloe schraapt haar keel. ‘Misschien... verder maar aan niemand vertellen? Dat Shara mij heeft gekust? Ik weet niet of ik het had moeten... Nou ja, hoe dan ook, ik denk niet dat het de hele school rond hoeft te gaan, tenzij ze het zelf tegen mensen zegt.’

Rory schudt zijn hoofd. ‘Ik was niet van plan om het door te vertellen.’

Opgelucht heft Chloe haar kin, draait zich om en duwt de poort verder open. ‘Ik zie je morgen op school. Je kunt maar beter op komen dagen. Ik weet nu waar je woont.’

‘Dreigement genoteerd,’ reageert Rory. Hij salueert nors en zij sluit de poort achter zich.

Ze steekt de voortuin van de Herons over en loopt de hoek om naar een aantal bomen en een uitbundige fontein in de vorm van een afschuwelijke dolfin waar ze haar auto naast heeft geparkeerd.

Op de bestuurdersstoel ontspant ze eindelijk haar lichaam op de manier die alleen lukt als er echt niemand bij haar is. Haar schouders zakken. Haar sleutels glijden uit haar hand op de mat. Haar hoofd zakt tegen het stuur. Het kleine gelukskatje op haar dashboard zwaait suf naar haar.

Ze is gekust en gedumt door Shara Wheeler. En ze is niet eens de enige.

Maar... die lipgloss. Vanille en munt. Het is absoluut, honderd procent zeker de lipgloss die ze droeg toen zij elkaar kusten. Chloe zal die geur nooit, maar dan ook nooit vergeten.

Wat betekent dat Shara hem speciaal heeft gekocht om Chloe mee te kussen.

En dat bewijst dat Shara, wanneer ze ’s avonds in haar lichtblauwe kamer haar haren borstelt, haar nagels lakt en een elastiek drie keer om een stapeltje studiekaartjes wikkelt, aan Chloe denkt.

En dát voelt een beetje als een overwinning.

Van de brandstapel

Handgeschreven brief van Chloe aan Georgia

ALSJEBLIEFT NIET HOORBAAR REAGEREN. Als mevrouw Clark dit oppakt en hardop voorleest, net zoals ze bij Tanners ranking van meidenkonten deed, vermoord ik je letterlijk.

Oké. Dus.

Shara Wheeler heeft me net gekust. Als in letterlijk net, toen ik op weg was naar de vierde verdieping.

NOGMAALS, ALSJEBLIEFT NIET REAGEREN. Je bent kalm, je bent een rustig meer, je bent zoals mijn moeder na een pot hennepthee.

Ik nam de sluiproute door de faculteitslift te pakken en zij stapte in en toen kuste ze me ineens. Uit het NIETS.

En volgens mij kuste ik haar terug??? Ze is sexy! Ik raakte in paniek! Ze mag dan de vloek van mijn bestaan zijn, ze ziet er ook uit alsof ze in de bergen van Zweden woont en als een figurant in de film Midsommar al haar tijd doorbrengt met bloemen op linnen T-shirts borduren. Ze ziet eruit alsof ze lekker ruikt en ik kan je vertellen dat ze inderdaad lekker ruikt, naar seringen. Behalve haar lippen, die smaken naar vanille en munt. Weet je, wat kon ik anders als zo'n meisje me kust? Iedereen had hetzelfde gedaan.

Hoe dan ook. Ze kuste me, als in echt kussen, als in KUSTE ME, en toen was ze WEG.

Wat betekent dit? Shara Wheeler is de meest tragische heteroseksueel die zich ooit in een Brandy Melville-croptop heeft gewurmd. Ze liep duidelijk gewoon met me te kloten. Dit is wreed heteromeidengedrag. Toch???

Wat moet ik doen???

Seringen, Geo. SERINGEN.

'Grappig, vlijmscherp, hartverwarmend en een opwindende romantische knaller!' - bestsellerauteur *Becky Albertalli*

One kiss is all it takes...

Chloe Green heeft zich de afgelopen jaren op één ding gefocust: ze wil aan het einde van het schooljaar de afscheidsrede houden.

Ze heeft maar één tegenstander - Shara Wheeler, de prom queen en dochter van de directeur. Maar Chloe laat zich door niets afleiden.

Totdat Shara haar een maand voor het afstuderen opeens zoent en daarna van de aardbodem verdwijnt. Chloe gaat op onderzoek uit en vindt cryptische briefjes die Shara heeft achtergelaten. Bovendien blijkt Chloe niet de enige te zijn die door Shara is gezoend. Er is meer aan de hand in het dorp en misschien ook wel met Shara...

ISBN 978 90 2055 198 3 NUR 302

9 789020 551983 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K